

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BACĂU

SECȚIA A II-A CIVILĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 4754/270/2016

ÎNCHEIERE

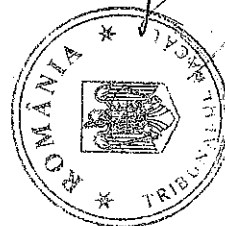
Ședința din camera de consiliu din data de 20 Decembrie 2016

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE (anonimizat)

Judecător (anonimizat)

Grefier (anonimizat)

Pe rol judecarea cauzei Litigii cu profesioniștii privind pe apelantul (anonimizat) în contradictoriu cu intimatii (anonimizat) având ca obiect încuviințarea executării silite.

Desfășurarea procesului s-a înregistrat prin mijloace tehnice audio potrivit art. 231 C.pr.civ.

La apelul nominal făcut în ședința din camera de consiliu, nu au răspuns părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței părțile, obiectul cauzei, modul în care s-a realizat procedura de citare și faptul că prin serviciul registratură s-a depus la data de (anonimizat) de către apelant (anonimizat) precizări cu privire la necesitatea sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 623 CPC raportat la art. 220 alin. 3 și 5 și art. 226 alin. 3 din Legea nr.207/2015, precum și cu privire la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea unei pronunțări prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă privind interpretarea dispozițiilor citate.

Tribunalul reține că apelanta a fost citată cu mențiunea că se va pune în discuție necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă referitor la interpretarea art. 623 Cod proc.civ prin raportare la art. 220 alin. 3 și 5 și art. 226 alin. 3 din Legea 207/2015 prin prisma art. 3 alin. 1 din Legea 273/2006 și art. 3 pct. 18 din Legea 69/2010, precum și cu necesitatea sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 623 C.proc.civ raportat la art. 220 alin. 3 și 5 și 226 alin. 3 din Legea 207/2015, cu luarea în considerare a prev. art. 3 alin. 1 din Legea 273/2006 raportat la art. 3 pct. 18 din Legea nr. 69/2010, față de prevederile art. 16 alin. 1 din Constituție privind egalitatea în fața legii, motiv pentru care, față de lipsa părților, reținând punctul de vedere exprimat de apelantă, se va pronunța asupra aspectelor puse în discuție

TRIBUNALUL,

Deliberând, constată următoarele:

I. Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei (anonimizat) sub nr. 4754/270/2016 în data de (anonimizat), petentul (anonimizat) a solicitat încuviințarea executării silite directe (evacuare) împotriva debitorului (anonimizat), cu domiciliul în (anonimizat) la cererea creditorului (anonimizat), cu sediul în (anonimizat), în baza titlului executoriu sentința civilă nr. (anonimizat) din (anonimizat) pronunțată de Judecătoria (anonimizat) în dosarul nr. (anonimizat), definitivă la (anonimizat), în vederea evacuării debitorului din spațiul situat în

(anonimizat), proprietatea creditorului și a executării obligației de plată a sumei de (anonimizat)lei, reprezentând contravaloare chirie, cheltuieli de întreținere și majorări.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 887 coroborate cu art. 665 alin. 1 C.proc.civ.

II. Prin încheierea din data de (anonimizat) Judecătoria (anonimizat) a respins cererea de încuviințare a executării silit.

Pentru a hotărî astfel instanța de fond a reținut următoarele: „prin sentința civilă nr. (anonimizat) din data de (anonimizat) pronunțată în dosarul nr. 6787/270/2015 de Judecătoria (anonimizat) a fost obligat pârâtul (anonimizat) să achite reclamantei suma de (anonimizat)lei reprezentând contravaloare chirie, cheltuieli de întreținere și majorări și să evacueze imobilul situat în mun. (anonimizat)

În drept, potrivit art. 632 Cod de procedură civilă „executarea silită se va efectua numai în temeiul unui titlu executoriu” iar conform alin. (2) al aceluiași articol, „constituie titlu executoriu hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri care, potrivit legii, pot fi puse în executare”.

Sub acest aspect, condițiile legale sunt îndeplinite întrucât ceea ce se solicită a fi pus în executare reprezintă o hotărâre judecătorească, aceasta fiind titlu executoriu de la data rămânerii definitive, respectiv 28.06.2016.

Însă, acest titlu constată o obligație datorată unității administrativ teritoriale astfel că a pune problema dacă aceasta reprezintă o creanță bugetară și, deci, o creanță fiscală ce se poate pune în executare doar în condițiile Legii 207/2015.

Conform art. 623 Cod de procedură civilă, „executarea silită a oricărui titlu executoriu cu excepția celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat al bugetului Uniunii Europene și bugetului Comunității Europene a Energiei Atomice, se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel”.

Potrivit art.3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006, veniturile și cheltuielile bugetelor prevăzute la art. 1 alin. (2), cumulate la nivelul unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale alcătuiesc bugetul general al unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale. Art.1 alin. (1) prevede: bugetele locale ale comunelor, orașelor, municipiilor, sectoarelor municipiului București, județelor și municipiului București; bugetele instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetele locale, după caz; bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii; bugetul împrumuturilor externe și interne, pentru care rambursarea, plățile dobânzilor, comisioanelor, spezelor și a altor costuri se asigură din bugetele locale și care provin din: împrumuturi externe contractate de stat și subîmprumutate autorităților administrației publice locale și/sau agenților economici și serviciilor publice din subordinea acestora; împrumuturi contractate de autoritățile administrației publice locale și garantate de stat; împrumuturi externe și/sau interne contractate sau garantate de autoritățile administrației publice locale; bugetul fondurilor externe nerambursabile. În ceea ce privește bugetul centralizat al unităților administrativ-teritoriale, conform art.3, pct.18 din Legea nr.69/2010, responsabilității fiscal-bugetare, acesta se compune din: veniturile și cheltuielile bugetelor generale ale unităților administrativ-teritoriale, definite la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare;

Același act normativ, Legea nr.69/2010, definește bugetul general consolidat ca fiind ansamblul bugetelor componente ale sistemului bugetar, incluzând bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, bugetul general centralizat al unităților administrativ-teritoriale, bugetul Trezoreriei Statului, bugetele instituțiilor publice autonome, bugetele instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, și

amei de
5 alin. 1
a respins

bugetul asigurărilor sociale de stat și din bugetele fondurilor speciale, după caz, bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, bugetul fondurilor provenite din credite externe contractate sau garantate de stat și ale căror rambursare, dobânzi și alte costuri se asigură din fonduri publice, bugetul fondurilor externe nerambursabile, precum și al altor entități clasificate în administrația publică, agregate, consolidate și ajustate conform Regulamentului (UE) nr. 549/2013 pentru a forma un întreg.

vilă nr.
lecătoria
mizat)lei
imobilul

Prin urmare, în sfera bugetului general consolidat, pe lângă bugetul de stat și alte bugete speciale prevăzute la art. 1 alin.2 sunt incluse și bugetele locale. Bugetele locale se constituie în principal din venituri realizate pe plan local și venituri primite de la nivel central. Veniturile realizate pe plan local reprezintă venituri proprii pe care autoritățile le realizează pe plan local.

tua numa
stituie titl
re, potrivit

Dacă suma stabilită prin sentința civilă nr. (anonimizat) din data de (anonimizat) reprezintă venit propriu al unității administrativ teritoriale care se varsă în bugetul local, se pune problema dacă aceasta reprezintă o creanță fiscală ce trebuie pusă în executare prin organele de executare fiscală sau prin executorii judecătorești de drept comun.

a fi pus
de la data

Potrivit art. 220 Legea 207/2015: " (3) Creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizați în compartimente de specialitate, aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod.

astfel că
ce se poa

(4) Organele prevăzute la alin. (2) și (3) sunt denumite în continuare organe de executare silită.

executori
solidat se

(5) Organele de executare silită prevăzute la alin. (4) sunt competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 226 alin. (3)."

Atomice,
se dispun

Art. 226 alin. (3) Legea 207/2015 prevede. " (3) Executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu. "

le bugete
iv-teritorial
rt.1 alin.
municipi
itate integ
integral
rsarea, pl
ocale și c
autorități
in subordi
i garantate
administra
vește bug
nr.69/201
elile buget
din Legea

În consecință, indiferent de faptul că sunt executate creanțe fiscale care se varsă la bugetul local, fie creanțe fiscale care se varsă la bugetul de stat, executarea silită se realizează de către executorii fiscali menționați în art. 220 din Legea nr. 207/2015. Chiar dacă în cadrul unităților administrației locale nu există executori fiscali, acestea au obligația de a urma procedura prevăzută de art. 226 alin. 10, 11 din Legea nr. 207/2015, respectiv de a transmite titlurile executorii privind venituri ale bugetului general consolidat sau bugetul local, spre executare silită, organelor fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală ori organelor fiscale ale unităților administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor în cadrul cărora există executori fiscali. Astfel, unitatea administrativ teritorială nu poate solicita ca executarea silită să se efectueze potrivit dreptului comun cu încălcarea, astfel, a dispozițiilor imperative ale art. 623 Cod de procedură civilă și ale Codului de procedură fiscală anterior citate.

Față de aceste considerente, instanța reține că executarea creanței stabilite prin sentința civilă nr. (anonimizat) din data de (anonimizat) nu poate fi executată silit prin executorul judecătoresc sesizat, ci numai prin executorii fiscali.

Această opinie a fost îmbrățișată și de Tribunalul Bacău, prin decizia civilă nr. 249/2014 pronunțată în dosarul nr. 3538/270/2014.

olidat ca fi
le stat, bug
centraliza
tuțiilor pu
tul de stat

În conformitate art. 666 alin. (5) pct. 1 Cod procedură civilă, instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite dacă cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat. Cum în cauză, astfel cum s-a arătat anterior, organul de executare este organul fiscal și nu executorul judecătoresc, instanța va respinge prezenta cerere".

Coufina
cu
origina
l.

III. Împotriva acestei încheieri creditorul (anonimizat) a declarat apel solicitând admiterea apelului și modificarea în tot a încheierii în sensul admiterii cererii și încuviințării executării silite așa cum s-a solicitat.

În motivare apelantul arată că prin cererea de executare silită s-a solicitat încuviințarea executării silite a titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. (anonimizat) din (anonimizat) pronunțată în dosarul nr. 6787/270/2015, în conformitate cu dispozițiile art. 666 C.proc.civ. Susține că apelanta a pronunțat o hotărâre cu aplicarea greșită a legii. Arată că între (anonimizat) și (anonimizat) s-a încheiat contractul de închiriere nr. (anonimizat) din (anonimizat) pentru perioada (anonimizat) pentru imobilul compus dintr-o cameră, situat în str. (anonimizat), iar prin sentința civilă nr. (anonimizat) din (anonimizat) din dosarul nr. 6787/270/2015 a fost obligat pârâtul (anonimizat) să plătească (anonimizat) suma de (anonimizat) lei reprezentând contravaloare chirie, cheltuieli de întreținere și majorări și să evacueze imobilul menționat, fiind solicitată executarea acestei hotărâri. Susține că prima instanță în mod greșit a asimilat datoria izvorâtă din contractul de închiriere unei creanțe bugetare, reținând că ar fi incidente dispozițiile legale fiscale, punând în mod greșit semnul de echivalență între creanțele bugetare și creanțele fiscale. Susține că toate creanțele datorate bugetului local sunt creanțe bugetare, însă nu toate sunt creanțe fiscale, creanțele fiscale fiind cele prevăzute în art. 248 C.fiscal în vigoare până la 01.01.2016. Arată că potrivit art. 1 C.proc.fiscală, domeniul de reglementare a legislației fiscale a fost stabilit, iar față de aceste prevederi, chiria reprezintă o creanță bugetară, însă nu o creanță fiscală. Susține că în mod greșit instanța a reținut că debitele stabilite prin titlul executoriu se fac venit la bugetul local, în realitate reprezentând cheltuieli de întreținere calculate pentru utilitățile de care a beneficia locatarul, datorate în baza unui raport juridic contractual, încheiat în temeiul legii civile, unde părțile sunt în poziții de egalitate juridică. Susține că art. 220 alin. 3 C.proc.fiscală este o normă dispozitivă și nu una imperativă, lăsând la latitudinea creditorului facultatea de a alege calea pe care va pune în executare titlul.

Solicită judecarea cauzei în lipsă.

IV. La termenul din 18.10.2016 tribunalul a pus în discuție din oficiu necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 623 C.proc.civ prin raportare la art. 220 alin. 3 și 5 și art. 226 alin. 3 din Legea 207/2015 prin prisma art. 3 alin. 1 din Legea 273/2006 și art. 3 pct. 18 din Legea 69/2010, respectiv că aparține competența de a executa silit obligațiile stabilite prin hotărâre judecătorească în baza unui raport de drept substanțial civil, contractual, iar nu fiscal, administrativ, executoriul judecătorec de drept comun sau organelor de executare fiscale, precum și necesitatea sesizării Curții Constituționale cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 623 C.proc.civ raportat la art. 220 alin 3 și 5 din Legea 207/2015 și art. 226 alin. 3 din Legea 207/2015 față de prevederile art. 16 alin. 1 din Constituția României privind egalitatea cetățenilor în fața legii fără discriminări.

V. La solicitarea instanței, apelanta (singura parte în cauză în procedură necontencioasă a cererii de încuviințare executare silită) a formulat concluzii scrise cuprinzând punctul său de vedere, arătând că instanțele de judecată din raza Curții de Apel Bacău au pronunțat hotărâri contrare în care unele au încuviințat executarea silită prin executare judecătorească raportat la prevederile art. 623 C.proc.civ, iar altele au respins această încuviințare raportat la prevederile art. 220 alin. 3 și 5 din Legea 207/2015, neexistând o aplicare unitară acestor prevederi legale menționate, apreciind că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă. Arată cu titlu de exemplu încheierea nr. 21496/19.08.2016, pronunțată

Judecătura
care s-a
Tribunal
încheie
dispoz.
Judecătura
care s-a
Tribunal
se solicit
silit ob.
civil, co
;
sentințe
prevede
baza un
chiriașu
permite
efectuez
alin. 1
Casație
recupera
neputân
prin ace
nelegală
recupera
dreptul
judecăto

În
art. 623
207/2006
3 pct. 18
fața legii

V.
Justiție
drept în
Tr
dispoziții
al Înalte
soluționa
depinde s

Casație și
soluționa
să se dea

As

II-a Civilă

hotărâre în
Tril
executare

Judecătoria Onești în dosarul nr. 4756/270/2016 având ca obiect încuviințare executare silită prin care s-a respins cererea de încuviințare a executării, decizia nr. 1014/15.11.2016 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 4756/270/2016 prin care s-a admis apelul și s-a schimbat încheierea apelată în sensul admiterii în parte a cererii de încuviințare, doar în ceea ce privește dispoziția de evacuare. Mai menționează încheierea nr. 2119/17.08.2016 pronunțată de Judecătoria Onești în dosarul nr. 4753/270/2016 având ca obiect încuviințare executare silită prin care s-a respins cererea de încuviințare a executării, decizia nr. 846/13.10.2016 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 4753/270/2016 prin care se respinge ca nefondat apelul formulat.

Având în vedere aceste hotărâri contrare menționate, apelantul consideră că se impune să se solicite Înaltei Curți de Casație și Justiție să stabilească cui aparține competența de a executa silit obligațiile stabilite printr-o hotărâre judecătorească în baza unui raport de drept substanțial civil, contractual, iar nu fiscal, administrativ.

Susține că în ceea ce privește evacuarea chiriașului, așa cum rezultă din considerentele sentințelor definitive ce au făcut obiectul cererilor de încuviințare executare silită, raportat la prevederile art. 1831 C.civ., „dacă prin lege nu se prevede altfel, evacuarea chiriașului se face în baza unei hotărâri judecătorești”, a solicitat încuviințarea executării silită. Mai arată că evacuarea chiriașului nu poate fi efectuată pe cale administrativă, neexistând nicio prevedere legală care să permită proprietarului să efectueze evacuarea pe cale administrativă, singurul abilitat să efectueze această procedură fiind executorul judecătoresc, conform art. 623 C.proc.civ și art. 628 alin. 1 C.proc.civ, precum și art. 652 alin. 1 lit. c C.proc.civ. Menționează că Înalta Curte de Casație și Justiție urmează a observa că raportat la prevederile art. 220 din Legea 207/2015, doar recuperarea creanțelor bugetare poate fi efectuată prin executorii fiscali, evacuarea chiriașului neputând fi efectuată prin intermediul acestora, instanțele interpretând greșit legea, apreciind că prin această prevedere se stabilește exclusivitate executorilor fiscali, interpretare în integralitate nelegală. Consideră că prin prevederile menționate se creează posibilitatea autorității publice de recuperare a creanțelor fiscale și prin intermediul executorilor fiscali, fapt ce nu îngrădește dreptul autorităților locale să efectueze această procedură și prin intermediul executorului judecătoresc.

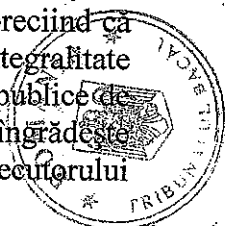
În ceea ce privește oportunitatea invocării excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 623 din Codul de procedură civilă raportat la art. 220 alin. 3 și 5 și art. 226 alin. 3 din Legea 207/2006, cu luarea în considerare a prevederilor art. 3 alin. 1 din Legea 273/2006 raportat la art. 3 pct. 18 din Legea 69/2010, față de prevederile art. 16 alin. 1 din Constituție privind egalitatea în fața legii, apreciază că nu se impune sesizarea Curții Constituționale.

VI. Întrunirea condițiilor de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în materie civilă:

Tribunalul constată că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării stabilite de dispozițiile art. 519 C.proc.civ, potrivit cărora „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Astfel, tribunalul constată că prezenta cauză se află pe rolul Tribunalului Bacău – Secția a II-a Civilă și de Contencios Administrativ și Fiscal, în apel, tribunalul urmând a pronunța o hotărâre în ultimă instanță.

Tribunalul reține că de dezlegarea chestiunii de drept privind stabilirea competenței de executare a hotărârilor judecătorești favorabile unităților administrativ teritoriale obținute în baza

Handwritten signature and initials.

unui raport de drept substanțial civil, contractual, dacă această competență aparține executorilor judecătorești de drept comun sau organelor de executare silită fiscală, depinde soluționare pe fond a apelului în prezenta cauză. Se cuvine în acest context a se sublinia faptul că unitatea administrativ teritorială a solicitat prin cererea de executare silită nr. 58973/11.08.2016 adresată executorului judecătoresc de drept comun executarea silită a sentinței civile nr. (anonimizat) din (anonimizat) pronunțată de Judecătoria (anonimizat) în dosarul nr. 6787/270/2015, definitive, în vederea recuperării sumei de (anonimizat) lei reprezentând contravaloare chirie restantă cheltuieli de întreținere și majorări de întârziere și evacuarea pârâtului din spațiul situat (anonimizat)

Prima instanță a respins cererea de încuviințare a executării silite formulată de executorul judecătoresc, apreciind că acesta nu are competența de a executa silit obligația de plată a unei sume de bani și obligația de a face (de a evacua spațiul) stabilite printr-o hotărâre judecătorească civilă, considerând că numai organele de executare silită fiscală au această competență în aplicarea prevederilor art. 623 C.proc.civ raportat la art. 3 alin. 1 din Legea 273/2006, art. 3 pct. 18 din Legea 69/2010, art. 220 și art 226 alin. 3 din Legea 207/2015, după cum rezultă din textul încheierii de respingere, citat integral la pct. II din prezenta încheiere. În apel, apelanta a criticat interpretarea dată de prima instanță textelor legale citate, apreciind că, dimpotrivă, competența de executare a obligațiilor stabilite prin titlul executoriu din prezenta cauză aparține organelor de executare de drept comun, respectiv executorilor judecătorești. Prin urmare, tribunalul este chemat să stabilească, pronunțându-se asupra fondului apelului, care dintre organele de executare menționate, cel de drept comun sau cel fiscal, este competent să execute silit obligația de a plăti suma de bani reprezentând chirie, cheltuieli de întreținere și majorări de întârziere și obligația de a evacua un spațiu stabilite printr-o hotărâre judecătorească pronunțată în materie civilă contractuală – într-un raport juridic de locațiune stabilit între unitatea administrativ teritorială și o persoană de drept privat.

Chestiunea de drept privind cui aparține competența de a executa silit o hotărâre judecătorească în materie civilă, contractuală, pronunțată în favoarea unei unități administrativ teritoriale (care în raportul de drept substanțial dezlegat prin titlul executoriu a avut calitatea de locator) este nouă, dispozițiile legale aplicabile având un caracter de noutate, Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală intrând în vigoare la 01.01.2016, iar aplicarea coroborată acestui act normativ cu prevederile art. 623 C.proc.civ, (noul Cod de procedură civilă), cu luarea în considerare a principiilor reglementate în acte normative anterioare, art. 3 alin. 1 din Legea 273/2006 și art. 3 pct. 18 din Legea 69/2010, a generat o problemă de drept cu caracter de noutate. Tribunalul reține că, urmare a verificării site-ului Înaltei Curți de Casație și Justiție această chestiune de drept nu face obiectul unor statuări ale Înaltei Curți de Casație și Justiție nefăcând obiectul vreunui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Este de remarcat faptul că această chestiune de drept a generat deja o jurisprudență divergentă la nivelul Tribunalului Bacău, așa cum rezultă din exemplele oferite de apelant la punctul de vedere exprimat cu privire la oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție. Soluțiile divergente de la nivelul instanței menționate de apelant au fost atașate prezentei încheieri de sesizare, urmare a verificărilor efectuate în ECRIS.

Având în vedere considerentele expuse mai sus, tribunalul apreciază că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării unei chestiuni de drept.

VII. Cu privire la chestiunea de drept nouă a cărei interpretare se solicită:

Așa cum s-a arătat în cele ce preced, problema de drept privind cui aparține competența de a executa silit titluri executorii pronunțate în materie contractuală civilă în favoarea unităților administrativ teritoriale (care au calitatea de subiect de drept public și pot participa la circuitul

civil și ca subiecte de drept privat), respectiv organelor de executare silită de drept comun – executorii judecătorești, sau organelor de executare silită fiscală, a generat deja o jurisprudență divergentă la nivelul Tribunalului Bacău, după cum rezultă din soluțiile pronunțate în dosarele nr. 4753/270/2016, 4756/270/2016, 6897/270/2016, atașate prezentei încheieri.

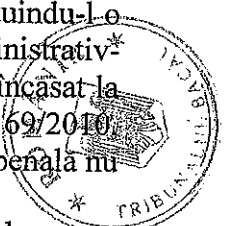
Astfel, într-o opinie s-a considerat că obligația de a plăti sume de bani reprezentând contravaloare chirie restantă, cheltuieli de întreținere și penalități de întârziere aferente și obligația de a evacua spațiul, stabilite prin hotărârea judecătorească ce constituie titlul executoriu, trebuie executate prin executorii fiscali. S-a considerat că destinația veniturilor determină competența executorului judecătoresc sau a celui fiscal, potrivit dispozițiilor art. 623 C.proc.civ, (executarea silită a oricărui titlu executoriu, **cu excepția celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat sau bugetului uniunii europene și bugetul comunității Europene a Energiei Atomice**, se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel). Constatând că titlul executoriu în cauză are în mod incontestabil ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat, definit potrivit L 69/2010, întrucât chiria, cheltuielile de întreținere și penalitățile cuprinse în sentința civilă supusă executării sunt venituri ale bugetului local, s-a stabilit că nu este competent executorul judecătoresc de drept comun să execute silit această obligație.

S-a mai arătat că dispozițiile art. 226 al 3 C.proc.fiscală stabilesc situația executării silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale, care se efectuează în baza hotărârilor judecătorești, aceasta intrând astfel, în opinia legiuitorului, în competența executorilor fiscali, iar din moment ce titlul executoriu vizează creanțe bugetare, care sunt suspendate executării conform dispozițiilor art. 623 C.proc.civ., competența aparține executorilor fiscali. S-a arătat că textul art. 220 al 3 C.proc.fiscală nu este o normă dispozitivă, întrucât competența stabilită de codul de procedură civilă în ce îi privește pe cei din urmă este imperativă și nu dispozitivă, prin interpretarea contrară ajungându-se la încălcarea acestor norme de competență.

În susținerea aceleiași opinii, s-a arătat că obligația de a plăti o sumă reprezentând despăgubiri civile stabilite printr-o decizie penală în favoarea unității administrativ teritoriale trebuie executată silit de organele de executare fiscală, obiectul executării silită constituindu-l o creanță ce are natura juridică a veniturilor proprii la bugetul local al unității administrativ teritoriale, din momentul în care se datorează având caracterul de creanță bugetară de încasat la bugetul local. În aplicarea art. 623 C.proc.civ, art. 3 alin. 1 din legea 273/2006 și Legii 69/2010 s-a apreciat că executarea silită a creanței constând în despăgubiri stabilite prin decizia penală nu se poate realiza de executorul judecătoresc.

Într-o opinie parțial concordantă, s-a arătat că executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se realizează de executorul fiscal, conform art. 220 alin. 5 din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală. S-a apreciat că dispozițiile din art. 2 alin. 4 din Legea 207/2015 în care se stipulează că dispozițiile legii de procedură fiscală nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturile juridice contractuale se referă doar la procedura de emitere a unui titlu executoriu, care în cazul acestor creanțe este cea de drept comun, judiciară, executarea silită realizându-se însă conform Codului de procedură fiscală. În ipoteza în care sentința a cărei executare se solicită cuprinde două dispoziții susceptibile de executare silită, cea privind plata unei creanțe și cea privind evacuarea unui imobil, s-a arătat că executarea creanței ce se varsă în bugetul unității administrativ teritoriale se realizează de către executorul fiscal conform legii de procedură fiscală, iar cea privind evacuarea se realizează de către executorul judecătoresc de drept comun în baza dispozițiilor art. 623 C.proc.civ, în lipsa unei prevederi legale care să prevadă prorogarea de competență în favoarea executorului fiscal.

În opinia tribunalului, dispozițiile art. 623 C.proc.civ instituie principiul potrivit căruia organul de executare de drept comun este executorul judecătoresc, excepția constituind-o executarea titlurilor executorii ce conțin creanțe fiscale și a titlurilor executorii având ca obiect

Confirma
lin
după m
Cpt

realizarea veniturilor la bugetul Uniunii Europene și la bugetul Comunității Europene a Energiei Atomice. Titlurile executorii – hotărâri judecătorești care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat se execută de organele fiscale dacă stabilesc creanțe fiscale, în raporturi juridice de drept substanțial public, fiscal, nu și în ipoteza în care stabilesc creanțe civile, în raporturi juridice de drept substanțial privat în care unitățile administrativ teritoriale sunt implicate.

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. 4 din Legea 207/2015, Codul de procedură fiscală nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale, cu excepția celor prevăzute la art. 2 alin. 2 lit. b (*administrarea redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului*). Creanța bugetară este definită în art. 1 pct. 7 C.proc.fiscală ca fiind dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat reprezentând creanța bugetară principală și creanța bugetară accesorie, iar creanța fiscală este definită în art. 1 pct. 10 ca fiind dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța fiscală principală și creanța fiscală accesorie.

Administrarea creanțelor fiscale cuprinde oricare dintre activitățile desfășurate de organele fiscale în legătură cu: a) înregistrarea fiscală a contribuabililor/plătitorilor și a altor subiecte ale raporturilor juridice fiscale;

- b) declararea, stabilirea, controlul și colectarea creanțelor fiscale;
- c) soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale;
- d) asistența/îndrumarea contribuabililor/plătitorilor, la cerere sau din oficiu;
- e) aplicarea sancțiunilor în condițiile legii;

În conformitate cu prevederile art. 226 alin. 3 C.proc.fiscală (Legea 207/2015) Executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

Potrivit dispozițiilor art. 220 alin. 5 din Legea 207/2015, Organele de executare silită prevăzute la alin. (4) sunt competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 226 alin. (3), iar textul art. 220 alin. 4 din C.proc.fiscală stabilește că Organele prevăzute la alin. (2) și (3) sunt denumite în continuare organe de executare silită.

În opinia instanței, textul art. 220 alin. 5 raportat la art. 220 alin. 4 și art. 226 alin. 3 C.proc.fiscală contrazice textul de principiu din art. 2 alin. 4 al aceluiași cod cu privire la domeniul de aplicare al Codului de procedură fiscală, interpretarea exclusiv a dispozițiilor art. 220 alin. 4, 5 și art. 226 alin. 3 C.proc.fiscală conducând la o concluzie contrară celei de principiu instituite de art. 2 alin. 4 din același act normativ. Dispozițiile art. 623 C.proc.civ. instituie regula executării titlurilor de către executorul judecătoresc, precum și excepția potrivit căreia executarea titlurilor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat se efectuează de organele de executare silită fiscală. Nefiind avute în vedere exclusiv creanțele fiscale, ci creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale reținând că prin definiția legală a creanțelor bugetare se înțelege că orice sume care se cuvin bugetului general consolidat intră în această categorie, toate textele citate, art. 623 C.proc.civ. raportat la art. 220 alin. 4 și 226 alin. 3 C.proc.fiscală, converg spre a oferi soluția potrivit căreia executarea silită a sumelor care se cuvin bugetului general consolidat rezultate din raporturi juridice contractuale, stabilite prin hotărâri judecătorești, se face de către executorii fiscali, iar nu de executorii judecătorești.

Având în vedere însă că dispozițiile Codului de procedură fiscală nu fac nicio referire la executarea obligațiilor de a face stabilite prin titluri executorii – hotărâri judecătorești, în baza unor raporturi juridice contractuale, ci doar la colectarea creanțelor, executarea silită a creanțelor, s-ar impune a se face aplicarea prevederilor art. 3 alin. 2 din Legea 207/2015, potrivit cărora se aplică în completare prevederile Codului Civil și ale Codului de procedură civilă, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autoritățile publice și contribuabili / plătitori.

Prin urmare, s-ar reveni astfel la regula instituită de art. 623 C.proc.civ privind competența executorilor judecătorești de drept comun, fapt ce, transpus situației concrete din speță, ar avea semnificația că o parte din conținutul titlului executoriu – hotărâre judecătorească (respectiv obligația de a plăti o sumă de bani către unitatea administrativ teritorială reprezentând chirie, cheltuieli de întreținere și majorări de întârziere) ar putea fi executată doar de organele de executare fiscală, iar cealaltă parte din conținutul titlului executoriu (respectiv obligația de a evacua un imobil) ar putea fi executată doar de executorul judecătoresc de drept comun, operându-se o scindare a conținutului titlului executoriu, în pofida faptului că ambele obligații au fost stabilite în baza aceluiași raport juridic de drept substanțial civil contractual – contractul de închiriere încheiat între unitatea administrativ-teritorială și un subiect de drept privat.

În optica îmbrățișată de prima instanță în prezenta cauză, precum și în altă speță de către Tribunalul Bacău, atât obligația de a plăti o sumă de bani unității administrativ teritoriale reprezentând chirie și cheltuieli de întreținere plus accesorii, cât și obligația de a evacua un spațiu, ambele stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă în favoarea unității administrativ teritoriale, ar trebui executate de organele de executare fiscală, fiind exclusă competența executorului judecătoresc de drept comun.

Având în vedere dificultățile de interpretare generate de corelarea acestor dispoziții legale, menționate mai sus, care au condus la o jurisprudență divergentă în cadrul acestei instanțe, tribunalul consideră că este nu doar admisibilă, ci și oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept constând în determinarea organului competent să execute silit obligații stabilite în favoarea unor subiecte de drept public prin hotărâri judecătorești în baza unor raporturi juridice contractuale de drept privat.

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 C.proc.civ, tribunalul va suspenda judecata prezentei cauze până la soluționarea sesizării de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

VIII. Întrunirea condițiilor de admisibilitate a sesizării Curții Constituționale prin raportare la prevederile art. 29 din Legea 47/1992:

Dispozițiile art. 623 C.proc.civ. au următorul conținut: „executarea silită a oricărui titlu executoriu, cu excepția celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat sau bugetului Uniunii Europene și bugetului Comunității Europene a Energiei Atomice, se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel”.

Dispozițiile art. 220 alin. 3, 4, 5 din Legea 207/2015 – C.proc.fiscală au următorul conținut: „Creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizați în compartimente de specialitate, aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod. (4) Organele prevăzute la alin. (2) și (3) sunt denumite în continuare organe de executare silită. (5) Organele de executare silită prevăzute la alin. (4) sunt competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 226 alin. (3)”.

Dispozițiile art. 226 alin. 3 din Legea 207/2015 au următorul conținut: „Executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu”.

Dispozițiile art. 2 alin. 4 din Legea 207/2015 au următorul conținut: „Prezentul cod nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturile juridice contractuale, cu excepția celor prevăzute la alin. (2) lit. b) (ce prevede că administrarea redevențelor miniere a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului)”.

În calea de atac, se critică interpretarea dată de instanța de fond acestor dispoziții legale apreciindu-se în esență că executarea silită a obligațiilor stabilite printr-o hotărâre judecătorească în baza unui raport juridic substanțial de drept civil contractual în favoarea unei unități administrativ teritoriale (subiect de drept public care poate fi implicat și în raporturi juridice de drept privat) se impune a fi făcută prin intermediul executorului judecătoresc de drept comun, iar nu a executorilor fiscali.

În conformitate cu prevederile art. 29 din Legea 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului oricare ar fi obiectul acestuia. Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă. (3) Nu pot fi obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. (4) Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând susținerile părților, precum și dovezile necesare. Odată cu încheierea de sesizare, instanța de judecată va trimite Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora.

În prealabil, tribunalul constată că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării Curții Constituționale cu soluționarea excepției invocate din oficiu.

Astfel, până la data pronunțării prezentei încheieri textele art. 220 alin. 3, 4 și 5 raportate la art. 226 alin. 3 din Legea 207/2015, corelate cu dispozițiile art. 623 C.proc.civ, nu au fost constatate neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

Dispozițiile legale apreciate ca fiind neconstituționale de către instanță sunt incluse într-o lege, respectiv Codul de procedură civilă, în vigoare din 15 februarie 2013, precum și Codul de procedură fiscală, ambele legi fiind aplicabile cauzei în sensul că la soluționarea apelului instanța de apel are obligația de a interpreta și a face aplicarea corelată a tuturor textelor legale citate.

Dispoziția legală criticată are legătură cu soluționarea cauzei în apel, întrucât soluția respingere a cererii din prima instanță criticată în apel presupune aplicarea tocmai a textelor citate și interpretarea acestora cu respectarea drepturilor fundamentale statuate în Constituție printre care și egalitatea cetățenilor în fața legii.

Excepția a fost ridicată din oficiu de către instanță, în conformitate cu prevederile art. 29 alin. 4 teza a doua din legea 47/1992.

IX. Punctul de vedere al instanței cu privire la excepția invocată din oficiu:

Tribunalul apreciază că prevederile art. 623 C.proc.civ sunt constituționale numai în măsura în care sunt interpretate în sensul că titlurile executorii – hotărâri judecătorești care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat se execută de organele fiscale **dacă stabilesc creanțe fiscale, în raporturi juridice de drept substanțial public, fiscal**, nu și în ipoteza în care

stabilesc creanțe civile, în raporturi juridice de drept substanțial privat în care unitățile administrativ teritoriale sunt implicate, așa cum rezultă din corelarea cu dispozițiile art. 2 alin. 4 din Legea 207/2015 ce instituie regula potrivit căreia nu intră în sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale (cu excepția instituită de art. 2 alin. 2 lit. b din același cod). Tocmai pentru că dispozițiile art. 2 alin. 4 din Codul de procedură fiscală exclud din domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală sfera raporturilor juridice contractuale în care sunt implicate subiecte de drept public și obligațiile generate prin aceste raporturi, cu unele excepții, iar interpretarea acestui text corelată cu principiul instituit de art. 623 C.proc.civilă permite o concluzie care în opinia instanței respectă principiul fundamental al egalității cetățenilor în fața legii consacrat de art. 16 din Constituție, tribunalul a apreciat ca fiind neconstituționale prevederile art. 220 alin. 3 și 5 din Legea 207/2015 coroborate cu dispozițiile art. 226 alin. 3 din Legea 207/2015, aceste din urmă texte legale consacrand o regulă diferită de principiul instituit de art. 2 alin. 4 din Legea 207/2015 și art. 623 C.proc.civilă, fără a face vreo distincție în funcție de natura raportului juridic de drept substanțial, dacă este un raport de drept public, fiscal, sau de drept privat, contractual sau delictual.

Așa cum s-a arătat la pct. VII al prezentei încheieri, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. 4 din Legea 207/2015, Codul de procedură fiscală nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale, cu excepția celor prevăzute la art. 2 alin. 2 lit. b (*administrarea redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului*). Creanța bugetară este definită în art. 1 pct. 7 C.proc.fiscală ca fiind *dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța bugetară principală și creanța bugetară accesorie*, iar creanța fiscală este definită în art. 1 pct. 10 ca fiind *dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța fiscală principală și creanța fiscală accesorie*.

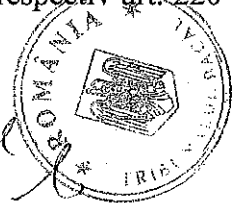
Administrarea creanțelor fiscale cuprinde oricare dintre activitățile desfășurate de organele fiscale în legătură cu:

- a) înregistrarea fiscală a contribuabililor/plătitorilor și a altor subiecte ale raporturilor juridice fiscale;
- b) declararea, stabilirea, controlul și colectarea creanțelor fiscale;
- c) soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale;
- d) asistența/îndrumarea contribuabililor/plătitorilor, la cerere sau din oficiu;
- e) aplicarea sancțiunilor în condițiile legii;

În conformitate cu prevederile art. 226 alin. 3 C.proc.fiscală (Legea 207/2015), *Executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.*

Potrivit dispozițiilor art. 220 alin. 5 din Legea 207/2015, *Organele de executare silită prevăzute la alin. (4) sunt competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 226 alin. (3), iar textul art. 220 alin. 4 din C.proc.fiscală stabilește că Organele prevăzute la alin. (2) și (3) sunt denumite în continuare organe de executare silită.*

În opinia instanței, textul art. 220 alin. 5 raportat la art. 220 alin. 4 și art. 226 alin. 3 C.proc.fiscală contrazice textul de principiu din art. 2 alin. 4 al aceluiași cod cu privire la domeniul de aplicare al Codului de procedură fiscală, interpretarea exclusiv a dispozițiilor art. 220 alin. 4, 5 și art. 226 alin. 3 C.proc.fiscală conducând la o concluzie contrară celei de principiu instituite de art. 2 alin. 4 din același act normativ. Dispozițiile art. 623 C.proc.civ. ce instituie regula executării titlurilor de către executorul judecătoresc, precum și excepția potrivit căreia executarea titlurilor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat, corelate cu textele enunțate mai sus privind executarea creanțelor fiscale, respectiv art. 220 alin.

Conform
în
supra

5 raportat la art. 220 alin. 4 și 226 alin. 3 C.proc.fiscală, trimit la aceeași concluzie, în sensul că executarea hotărârilor judecătorești ce stabilesc creanțe bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează de organele de executare silită fiscală. Nefiind avute în vedere exclusiv creanțele fiscale, ci creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale reținând că prin definiția legală a creanțelor bugetare se înțelege că orice sume care se cuvin bugetului general consolidat intră în această categorie, toate textele citate, art. 623 C.proc.civ art. 220 alin. 5 raportat la art. 220 alin. 4 și 226 alin. 3 C.proc.fiscală, converg spre a oferi soluție potrivit căreia executarea silită a sumelor care se cuvin bugetului general consolidat rezultate din raporturi juridice contractuale, stabilite prin hotărâri judecătorești, se face de către executorii fiscali, iar nu de executorii judecătorești.

Având în vedere însă că dispozițiile Codului de procedură fiscală nu fac nicio referire la executarea obligațiilor de a face stabilite prin titluri executorii – hotărâri judecătorești, în baza unor raporturi juridice contractuale, ci doar la colectarea creanțelor, executarea silită a creanțelor s-ar impune a se face aplicarea prevederilor art. 3 alin. 2 din Legea 207/2015, potrivit căreia se aplică în completare prevederile Codului Civil și ale Codului de procedură civilă, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autoritățile publice și contribuabili / plătitori.

Prin urmare, s-ar reveni astfel la regula instituită de art. 623 C.proc.civ privind competența executorilor judecătorești de drept comun, fapt ce, transpus situației concrete de speță, ar avea semnificația că o parte din conținutul titlului executoriu – hotărâre judecătorească (respectiv obligația de a plăti o sumă de bani către unitatea administrativ teritorială reprezentată de primărie, cheltuieli de întreținere și majorări de întârziere) ar putea fi executată doar de organele de executare fiscală, iar cealaltă parte din conținutul titlului executoriu (respectiv obligația de a evacua un imobil) ar putea fi executată doar de executorul judecătoresc de drept comun, operându-se o scindare a conținutului titlului executoriu, în pofida faptului că ambele obligații au fost stabilite în baza aceluiași raport juridic de drept substanțial civil contractual – contractul de închiriere încheiat între unitatea administrativ-teritorială și un subiect de drept privat.

În opinia tribunalului, interpretarea coroborată a textelor legale citate conduce la concluzia că același titlu executoriu ce consacră obligații reciproce sau numai în favoarea unei părți în baza aceluiași raport juridic de drept substanțial (aceleiași cauze) poate fi executat și de organele de executare silită fiscală, fie de executorul judecătoresc, în funcție de calitatea creditorului obligației. Concret, dacă este vorba despre un creditor subiect de drept public, devine nerelevant faptul că a acționat în circuitul civil ca subiect de drept privat și că principiul fundamental al dreptului privat consacră egalitatea părților în raporturile juridice civile, creditorul cu această calitate fiind îndreptățit să se adreseze altor organe de executare silită decât cele de drept comun și să urmeze o procedură de executare silită ce îi conferă o poziție privilegiată. Or, atunci când acționează ca subiect de drept privat în circuitul civil, o persoană de drept public este ținută să respecte regulile de drept privat, neexistând vreo rațiune pentru ca executarea silită a obligațiilor asumate de persoanele de drept privat să urmeze regulile executării obligațiilor de drept public, fiscale, o interpretare contrară fiind de natură să încalce principiul consacrat de art. 16 din Constituția României privind egalitatea în drepturi.

Tribunalul constată că raportul juridic de drept substanțial ce a stat la baza titlului executoriu – hotărâre judecătorească definitivă – este un raport de drept privat, contractual, încheiat între unitatea administrativ teritorială (subiect de drept public ce poate acționa în circuitul civil ca subiect de drept privat) și persoana de drept privat (persoană fizică) fiind încheiat un contract de locațiune potrivit Codului Civil. În cadrul raportului juridic de drept substanțial părțile la contractului au acționat în condiții de egalitate juridică, subiectul de drept public acționând de pe poziții de egalitate și implicându-se în circuitul civil în calitate de subiect de drept privat, iar subiectul de drept public acționând de pe poziție de subordonare, nefiind vorba despre o sferă a raporturilor de drept public.

Hotărârea pronunțată în tranșarea litigiului dintre părți ce constituie titlu executoriu a fost pronunțată de asemenea pronunțată în conformitate cu dispozițiile dreptului comun al Codului de procedură

civilă, consacrarea prin hotărârea judecătorească a drepturilor și obligațiilor corelative raportului de drept substanțial privat neputând opera o schimbare a naturii raportului juridic dintre părți, din privat în public, pentru a genera aplicarea dispozițiilor ce reglementează executarea creanțelor fiscale.

Dispozițiile art. 220 alin. 3 și 5 corelate cu cele ale art. 226 alin. 3 din Codul de procedură fiscală ar impune concluzia că obligațiile stabilite prin hotărârea judecătorească în materie civilă contractuală ar trebui executate de organul de executare fiscală, deși titlul executoriu nu conține vreo creanță fiscală, așa cum este aceasta definită legal de art. 1 pct. 10 din Legea 207/2015, nu are la bază un raport juridic substanțial de drept fiscal, administrativ, public, (toate aceste tipuri de raporturi juridice având la bază o poziție de subordonare între subiectul de drept public și cel de drept privat între care se stabilesc aceste raporturi), ci unul de drept civil, contractual. Concluzia ce s-ar impune este că în cadrul executării silit se alterează poziția de egalitate a părților din raportul de drept substanțial, impunându-se executarea obligațiilor stabilite prin titlul executoriu din materie civilă, contractuală, de către organele de executare fiscală, potrivit regulilor specifice de executare silită fiscală, derogatorii de la dreptul comun (Codul de procedură civilă). Prin urmare, deși egalitatea în care părțile au acționat în cadrul raportului de drept substanțial nu ar trebui afectată de modalitatea de executare a obligațiilor (dacă se execută de bună voie sau silit), în ipoteza executării silită a obligațiilor născute din raportul juridic de drept substanțial, subiectul de drept public care a acționat în calitate de subiect de drept privat este privilegiat prin aplicarea unui regim de executare silită diferit celui instituit de dreptul comun, fără a exista vreo justificare particulară pentru o astfel de inegalitate juridică.

Practic, s-ar ajunge la situații absurde în care titlul executoriu (hotărâre judecătorească) ce tranșează un litigiu generat de un raport juridic civil contractual sau delictual și stabilește mai multe obligații reciproce în sarcina părților (precum obligația de a plăti o sumă de bani cu titlu de chirie, obligația de a evacua un spațiu, obligația de a plăti locatarului cheltuielile efectuate cu reparațiile necesare pentru menținerea bunului în stare corespunzătoare de întrebuințare) să fie executat silit de organe de executare diferite, în funcție de creditorul obligației, astfel: dacă obligația de a plăti suma de bani reprezentând chirie a fost stabilită în sarcina unui subiect de drept public (unitate administrativ teritorială), creditorul obligației ar trebui să se adreseze executorului judecătoresc, dacă obligația de a plăti suma de bani reprezentând chirie a fost stabilit în sarcina unui subiect de drept privat (persoană fizică sau juridică), creditorul obligației (subiect de drept public) ar trebui să se adreseze executorului fiscal, dacă obligația de a evacua spațiul a fost stabilită în favoarea persoanei de drept privat și în sarcina persoanei de drept public, creditorul obligației este ținut să se adreseze executorului judecătoresc, dacă obligația de a evacua spațiul a fost stabilită în favoarea persoanei de drept public și în sarcina persoanei de drept privat, creditorul obligației este ținut să se adreseze tot executorului judecătoresc, potrivit unei interpretări, sau organului de executare fiscală, potrivit altei interpretări (ambele rezonabile prin raportare la ambiguitatea și contradictorialitatea textelor legale incidente).

În ipoteza particulară din prezenta speță, într-o interpretare, s-ar ajunge la concluzia că persoana de drept public care a acționat în calitate de subiect de drept privat și este creditor al obligației de a plăti o sumă de bani reprezentând chirie și cheltuieli de întreținere, precum și accesorii, și creditor al obligației de a evacua un spațiu, ar trebui să se adreseze exclusiv organelor de executare fiscală, în altă interpretare, creditorul celor două obligații ar trebui să se adreseze executorului judecătoresc pentru executarea silită a uneia dintre acestea (evacuarea) și organelor de executare fiscală pentru executarea silită a celeilalte obligații (plata unei sume de bani cu titlu de chirie, cheltuieli de întreținere și accesorii). Dacă s-ar fi stabilit prin hotărârea judecătorească și cu privire la o cerere reconvențională a locatarului în sensul admiterii și obligării unității administrativ teritoriale la plata unor sume către locatar reprezentând contravaloarea cheltuielilor efectuate pentru menținerea spațiului în stare corespunzătoare de

folosință potrivit destinației stabilite contractual, locatarul ar fi trebuit să se adreseze executorului judecătoresc pentru executarea silită a acestei creanțe.

În opinia tribunalului, executarea titlurilor executorii – hotărâri judecătorești având bază raporturi juridice substanțiale de drept privat se impune a fi realizată de executor judecătoresc, fiind exclusă competența organelor de executare fiscală, numai astfel păstrându-se poziția de egalitate a părților și în sfera executării silite, nu doar în sfera raportului substanțial de drept material.

Din moment ce nu este vorba despre o executare a unor creanțe stabilite în raporturi de drept public, privilegierea uneia dintre părțile raportului juridic obligațional în cadrul executării silite nu are o justificare obiectivă, încălcând principiul egalității cetățenilor în fața legii (incluzând în categoria cetățenilor și subiectele de drept public atunci când acționează în cadrul circuitului civil ca subiect de drept privat) consacrat de art. 16 din Constituție.

Este de remarcat faptul că regulile de executare silită fiscală sunt diferite în mod substanțial de acelea stabilite de Codul de procedură civilă ca fiind dreptul comun. Exemplificativ, executarea silită nu se perimă, nu se poate obține suspendarea provizorie executării silite de către debitor, procedurile de executare diferă.

Tribunalul nu poate identifica vreo rațiune pentru inegalitatea de tratament a creditorilor față de debitorul obligației în cursul executării silite, în funcție de calitatea acestuia, persoană de drept privat sau persoană de drept public ce poate acționa în circuitul civil ca subiect de drept privat, inegalitatea de tratament fiind cu atât mai nejustificată cu cât în raportul de drept substanțial în cauză părțile au acționat de pe poziții de egalitate juridică.

Tribunalul constată că există o discriminare între modul de reglementare a competenței executării obligațiilor stabilite prin hotărâri judecătorești în baza unor raporturi juridice contractuale de drept substanțial civil, în funcție de calitatea creditorului (dacă este în același timp persoană de drept public, este îndreptățit să se adreseze unor organe de executare speciale să beneficieze de un regim de executare privilegiat, iar dacă este o simplă persoană de drept privat, nu este îndreptățit să se adreseze acestor organe de executare, ci numai organelor de executare de drept comun, respectiv executorii judecătorești), care nu are la bază o diferență de situație, prin raportare la premisele invocate.

Având în vedere diferența de tratament, nejustificată de existența unei diferențe în persoana fizică sau persoana juridică de drept privat și persoana juridică de drept public din perspectiva finalității executării silite a unor obligații civile, tribunalul apreciază că textele art. 220 alin. 3 și 5 raportat la art. 226 alin. 3 din Legea 207/2015 sunt neconstituționale, întrucât încalcă prevederile art. 16 alin. 1 din Constituție ce instituie principiul egalității în fața legii.

Drept consecință a acestei aprecieri, tribunalul constată că se impune sesizarea Curții Constituționale în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate invocate din oficiu. Curtea Constituțională fiind singura în măsură să hotărască asupra constituționalității unei dispoziții dintr-o lege în vigoare aplicabilă cauzei și de aplicarea căreia depinde soluționarea cauzei în apel, conform art. 29 alin. 2 din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Întrucât sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 413 alin. 1 pct. 1 C.proc.civ privind suspendarea facultativă a judecării, tribunalul va suspenda judecata până la soluționarea excepției de neconstituționalitate invocate din oficiu.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Dispune sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea următoarelor chestiuni de drept de a cărei soluționare depinde soluția ce se va pronunța asupra apelului

formulat:
art. 220 a
273/2006
În
soluționăr
207/2015
privind eg
Su
chestiunii
neconstitu
Fără
sesizarea c
Prc

Pre

Tehnored.

formulat: modul de interpretare și aplicare a prevederilor art. 623 Cod proc.civ prin raportare la art. 220 alin. 3 și 5 și art. 226 alin. 3 din Legea 207/2015 prin prisma art. 3 alin. 1 din Legea 273/2006 și art. 3 pct. 18 din Legea 69/2010.

În baza art. 29 alin. 2 din Legea 47/1992, sesizează Curtea Constituțională în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 220 alin 3 și 5 din Legea 207/2015 și art. 226 alin. 3 din Legea 207/2015 prin raportare la art. 16 alin.1 din Constituție privind egalitatea în fata legii, excepție invocată de instanță din oficiu.

Suspendă judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție și soluționarea excepției de neconstituționalitate de către Curtea Constituțională.

Fără cale de atac cu privire la sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și sesizarea din oficiu a Curții Constituționale.

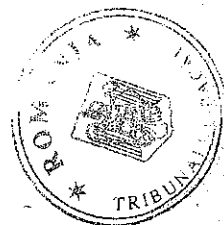
Pronunțată în ședința publică de la 20 Decembrie 2016.

Președinte(anonimizat)

Judecător(anonimizat)

Grefier(anonimizat)

Tehnored. (anonimizat), 2 ex, astăzi, 07.03.2017

Conform cu
suzmolu
A.